

το αριστερό παπούτσι πρώτα

Χριστίνα Ρίζου-Λάμαρη

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής

θέατρο ΠΟΡΕΙΑ | ΑΘΗΝΑ 2024

Η Χριστίνα Ρίζου-Λάμαρη γεννήθηκε στην Αθήνα το 1990. Είναι απόφοιτη της Ελληνογαλλικής Σχολής «Saint Joseph». Σπούδασε στο Τμήμα Εκπαίδευσης και Αγωγής στην Προσχολική Ηλικία του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Στο ΕΚΠΑ ολοκλήρωσε και τις μεταπτυχιακές της σπουδές πάνω στη Γλώσσα, τη Λογοτεχνία και το Θέατρο.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6946625738

Email: christina990@hotmail

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία(Οκτώβριος 2023-Ιούνιος 2024) με εισηγήτρια την Ανθή Τσιρούκη.

Το εξώφυλλο επιμελήθηκε ο Κωνσταντίνος Ρίζος.

Το θεατρικό έργο *Το αριστερό παπούτσι πρώτα* της Ρίζου-Λάμαρη Χριστίνας διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Πρόσωπα

Κα Ράνια: καθηγήτρια χορού/χορογράφος, γύρω στα 50

Βάνια: πιανίστας, γύρω στα 35

Άννα: χορεύτρια, γύρω στα 20

Έμμα: χορεύτρια, γύρω στα 20

Μαρία: χορεύτρια, γύρω στα 20

Μαρίνα: χορεύτρια, γύρω στα 20

Περίληψη έργου

Τέσσερις νεαρές χορεύτριες βρίσκονται έγγλειστες σε μια αίθουσα χορού, παραμονή της πρεμιέρας της παράστασης που ετοιμάζουν. Η κα Ράνια, η καθηγήτρια και χορογράφος τους, τις ωθεί σε εξαντλητικές πρόβες και τις αποκόπτει από το εξωτερικό περιβάλλον. Ο «έξω κόσμος» θα εισβάλει βίαια στον μικρόκοσμο της αίθουσας.

Σκηνή 1

Σε μία λιτή αίθουσα χορού βρίσκεται ένα κορίτσι και κάνει ζέσταμα χωρίς να μιλά. Η αίθουσα έχει δύο χώρους: έναν κύριο χώρο και ένα, πολύ μικρότερο, δεύτερο χώρο που λειτουργεί ως αποδυτήριο. Εκεί οι χορεύτριες αφήνουν τα ρούχα τους, ντύνονται και ετοιμάζονται. Ακούγεται ένα κατάλληλο μουσικό χαλί. Βιαστικά μπαίνει μέσα ένα δεύτερο κορίτσι.

Έμμα: *(γλείνοντας τη μουσική)* Καλά εσύ είσαι στον δικό σου κόσμο.

Μαρία: Ρε συ τι κάνεις; Γιατί το έκλεισες;

Έμμα: Κοίτα γύρω σου! Δεν ήρθε καμία. Και εσύ ξεκίνησες μόνη σου...

Η Μαρία ρυθμίζει τη μουσική στη σωστή ένταση και συνεχίζει το ζέσταμα.

Μαρία: Θα έρθουν. Πάντα έρχονται.

Έμμα: Δεν έχεις ιδέα, έτσι;

Η Έμμα κόβει βόλτες ανήσυχη. Μετά από λίγο, μπαίνουν δύο ακόμα κοπέλες βιαστικά.

Έμμα: *(ανήσυχη)* Είστε καλά;

Άννα: Ναι εντάξει τώρα είμαστε καλά.

Έμμα: Τι έγινε;

Μαρίνα: Κάτσε ντε να πάρουμε μια ανάσα...

Σιωπή.

Έμμα: Θα μιλήσει καμία;

Δεν απαντά καμία.

Έμμα: Άννα, γιατί τρέχατε;

Η Άννα δεν απαντά.

Έμμα: Μαρίνα, θα πεις εσύ;

Μαρία: Δεν θα πει τίποτα κανείς. Ήρθαμε για πρόβα.

Τα κορίτσια ξεκινούν πάλι το ζέσταμα. Περνούν λίγα λεπτά.

Άννα: *(κοιτάζει το ρολόι που υπάρχει στον τοίχο)* Η Σοφία πού είναι;

Μαρία: Δεν έχει έρθει ακόμα.

Άννα: Είσαι σίγουρη; Μήπως είναι μέσα.

Μαρία: Ήρθα πρώτη και όταν μπήκα μέσα δεν βρήκα κανέναν. Μόνο την κα Ράνια.

Άννα: Μα είναι και 20. Η Σοφία ποτέ δεν αργεί.

Μαρία: Αυτή τη φορά άργησε. Συμβαίνει.

Μαρίνα: Λέτε να της συνέβη κάτι;

Μαρία: Λέμε ότι απλώς άργησε.

Έμμα: Και εγώ πάντως ανησυχώ. Πάω να την πάρω τηλέφωνο.

Η Έμμα βγάζει από τη τσάντα της ένα κινητό και καλεί. Στην αίθουσα μπαίνει η κυρία Ράνια.

Κα Ράνια: Απαγορεύονται τα κινητά την ώρα της πρόβας.

Η Έμμα παραδίδει το κινητό της στην κα Ράνια.

Κα Ράνια: Και οι υπόλοιπες... Στο αθόρυβο όλα και σε έμενα... *(κάνει νόημα να τις δώσουν τα κινητά)*

Τα κορίτσια βγάζουν τα κινητά τους, τα ρυθμίζουν στο αθόρυβο και τα δίνουν στην κα Ράνια.

Κα Ράνια: Ωραία! Τώρα ξεκινήστε τη ρουτίνα για τα πόδια.

Μαρία: Επαναλήψεις;

Κα Ράνια: Τέσσερις.

Η κα Ράνια βγαίνει από από την αίθουσα παίρνοντας τα κινητά των κοριτσιών. Τα κορίτσια ξεκινούν τις επαναλήψεις. Μετά τη 2^η επανάληψη...

Έμμα: Ανησυχώ

Μαρίνα: Για τη Σοφία;

Έμμα: Εάν κάτι της συνέβη; Εάν ξεκίνησε να έρχεται και...

Μαρία: Έμμα, σταμάτα πια με την καταστροφολογία *(σταματά και την κοιτά)* και ασχολήσου με το πλιέ σου.

Τα κορίτσια γελάν.

Τα γέλια σταματούν με ένα θόρυβο. Μπαίνει μέσα η κα Ράνια και κατεβάζει τα στόρια. Τα κορίτσια είναι αναστατωμένα.

Έμμα: Κυρία, τι συμβαίνει;

Η κα Ράνια δεν απαντά.

Μαρία: Αυτός ο θόρυβος ήταν πολύ δυνατός. Σίγουρα κάτι έγινε.

Κα Ράνια: Να αυτό δεν πρέπει να γίνεται. Μην αποσπάστε. Οι υπόλοιπες ώρες είναι κρίσιμες. Χρειάζεται να παραμείνετε συγκεντρωμένες. Τα στόρια θα παραμείνουν κλειστά. Συνεχίστε το ζέσταμα σας.

Η κα Ράνια φεύγει και τα κορίτσια συνεχίζουν την προετοιμασία τους.

Άννα: Μαρίνα, μπορείς να έρθεις να με πατήσεις λίγο;

Μαρίνα: Με μεγάλη μου χαρά! Χαλάρωσε λίγο... το σώμα σου είναι σφιγμένο.
(καθώς την πατάει)

Άννα: Θέλω να σου πω (ψιθυριστά)

Μαρίνα: Δεν γίνεται τώρα. (απαντά στον ίδιο τόνο)

Η Άννα τραβάει το καλτσόν της και το σκίζει.

Άννα: (δυνατά) Ωχ, μου σκίστηκε. Πάμε να το ράψουμε.

Τραβάει τη Μαρίνα από το χέρι και πάνε στον χώρο που λειτουργεί ως αποδυτήριο.

Μαρίνα: Τι σε έπιασε;

Άννα: Θέλω να σου πω!

Μαρίνα: Λέγε ... τι θες;

Άννα: Χθες το βράδυμίλαγα με μηνύματα με τον Γιώργο.

Μαρίνα: Πολλή ώρα;

Άννα: Ναι. Ανταλλάξαμε αρκετά μηνύματα.

Μαρίνα: Μα που βρήκε ίντερνετ;

Άννα: Δεν έχει αυτό σημασία...

Μαρίνα: Σου είπε που βρίσκεται;

Άννα: Όχι. Μου είπε, όμως, κάτι άλλο. Κάτι που με τάραξε.

Μαρίνα: Δηλαδή; Τι;

Άννα: Μου είπε να μην έρθω σήμερα για πρόβα.

Μαρίνα: Σιγά ρε Άννα, τον ξέρεις τον Γιώργο... Πάντα τέτοια λέει.

Άννα: Δεν μου είπε, μόνο, τα γνωστά. Ράβε την τρύπα και θα σου λέω.

Η Άννα δίνει στην Μαρίνα βελόνα και κλωστή. Η Μαρίνα ξεκινάει να ράβει.

Άννα: Άκου... (κοιτάει να δει εάν ακούει κανένα από τα κορίτσια) Μου είπε ότι δεν αξίζει το ρίσκο, ότι δεν έχει και πολύ σημασία να είμαι σήμερα εδώ, και γενικά η πρόβα...

Μαρίνα: Μα τι βλακείες είναι αυτές.

Στον χώρο εμφανίζεται η Μαρία και η συζήτηση διακόπτεται. Η Μαρία πίνει λίγο νερό από τον ψύκτη και φεύγει. Η Άννα και η Μαρίνα συνεχίζουν τη συζήτηση χαμηλόφωνα.

Μαρίνα: Πες...

Άννα: Δεν ξέρω... Μου τα έλεγε περίεργα. Δεν κατάλαβα. Άφησε να εννοηθεί πως η παράσταση... Άουτς με τσίμπησες.

Μαρίνα: Περίμενε γιατί στάζει αίμα.

Άννα: ...η παράσταση μπορεί να μην γίνει.

Μαρίνα: Πάω να φέρω κάτι για το αίμα.

Άννα: (την σταματάει) Άστο, δεν πειράζει. Μια σταλιά αίμα είναι...

Μαρίνα: Ούτε μια σταλιά αίμα δεν πρέπει να τρέχει!

Σκηνή 2

Ακούγεται ένας εκκωφαντικός ήχος. Τα κορίτσια ξαφνιάζονται και κοιτάζονται τρομαγμένα. Επικρατεί σιγή για λίγα δευτερόλεπτα. Στην αίθουσα μπαίνει η κα Ράνια.

Κα Ράνια: Εμπρός! Σηκωθείτε. Αρκετά με το ζέσταμα. *(ανοιγοκλείνει κάπως βιαστικά τα στόρια από τα παράθυρα σαν να θέλει κάτι να ελέγξει. Έπειτα, παρατηρεί ότι η Άννα και η Μαρίνα δεν βρίσκονται στον κυρίως χώρο.)* Μαρίνα... Άννα... Ελάτε, ξεκινάμε!

Η Μαρίνα και η Άννα εμφανίζονται.

Μαρίνα: Μα, η Σοφία δεν έχει έρθει ακόμα.

Κα Ράνια: *(κοιτάζει την ώρα)* Ξεκινάμε πέρασμα.

Η Μαρία κάνει κίνηση να φορέσει τα παπούτσια της.

Κα Ράνια: Χωρίς πουέντ για αρχή...

Έμμα: Μήπως να περιμένουμε λίγο ακόμα; Δεν μπορεί, θα εμφανιστεί...

Κα Ράνια: Βάνια... *(φρονάζοντας προς τα έξω)* σε περιμένουμε. Κορίτσια, θέσεις.

Στην αίθουσα χορού εμφανίζεται ένας πιανίστας. Κάθεται σιωπηλά στο μικρό πιάνο που βρίσκεται σε μία άκρη της αίθουσας. Η κα Ράνια του κάνει νεύμα και ο Βάνια ξεκινάει να παίζει. Μετά την εισαγωγή, τα κορίτσια ξεκινούν να χορεύουν, ενώ η κα Ράνια τις παρατηρεί και επεμβαίνει για διορθώσεις όπου χρειάζεται.

Κα Ράνια: Μαλακά χέρια Έμμα... Πιο ψηλά Άννα... Συγχρονιστείτε κορίτσια! Μπράβο Μαρία!

Ακούγονται διάφοροι εξωτερικοί ήχοι. Τα κορίτσια αποσυντονίζονται και χάνουν τα βήματα.

Κα Ράνια: *(με νεύρο)* Δεν σταματάμε, κορίτσια! Πάμε, συνεχίζουμε... Τίποτα δεν μας σταματά. Θυμηθείτε είστε χορεύτριες... όχι απλές χορεύτριες... Είστε μπαλαρίνες.

Οι εξωτερικοί ήχοι συνεχίζονται.

Κα Ράνια: Πιο δυνατά, Βάνια. Παίξε πιο δυνατά!

Ο Βάνια υπακούει και παίζει δυνατότερα. Ο ήχος του πιάνου, σχεδόν, καλύπτει τους εξωτερικούς ήχους. Τα κορίτσια ακολουθούν.

Κα Ράνια: *(παρατηρεί το καλσόν της Άννας που έχει έναν κόκκινο λεκέ)* Άννα, τι έχει το γόνατο σου; *(την πλησιάζει ενώ τα κορίτσια χορεύουν)* Χτύπησες;

Άννα: Τσιμπήθηκα μόνο με τη βελόνα.

Κα Ράνια: Όμως, στάζει αίμα. Δεν το βλέπεις;

Άννα: Το γνωρίζω.

Κα Ράνια: Στο καλσόν σου έχει κιόλας σχηματιστεί ένας λεκές.

Άννα: Ένας λεκές από αίμα.

Κα Ράνια: Στοπ!

Τα κορίτσια σταματούν, το ίδιο και ο Βάνια. Στέκουν όλοι, για ένα λεπτό ακίνητοι, σαν να προσπαθούν να ακούσουν τι γίνεται έξω.

Κα Ράνια: Δεν επιτρέπεται να χορεύεις με λεκιασμένο καλσόν.

Άννα: Είναι απλώς λίγο αίμα.

Κα Ράνια: Είναι λεκές αίματος. Είναι λεκές. Δεν μπορώ να βλέπω το αίμα στο καλσόν σου.

Άννα: Είναι απλώς λίγο αίμα.

Κα Ράνια: Είναι λεκές.

Τα κορίτσια κοιτούν με αμηχανία την Άννα.

Άννα: Κάνατε λες και βλέπετε πρώτη φορά να τρέχει αίμα...

Κα Ράνια: (στην Άννα) Πήγαινε πίσω να αλλάξεις.

Η Άννα αποσύρεται στο χώρο που βρίσκεται το «αποδυτήριο».

Κα Ράνια: Οι υπόλοιπες σουλουπωθείτε, πάρτε μια ανάσα και συνεχίζουμε.

Άννα: (από μέσα) Μήπως πριν ξαναρχίσουμε να περιμένουμε και τη Σοφία;

Η Κα Ράνια βγαίνει από την αίθουσα και επιστρέφει σύντομα κρατώντας ένα κινητό.

Κα Ράνια: (δίνει το κινητό στην Έμμα) Έμμα, κάλεσε την σε παρακαλώ.

Η Έμμα παίρνει το κινητό και κάνει την κλήση.

Έμμα: (μετά από λίγα δεύτερα) Δεν απαντά.

Άννα: (από μέσα) Χτυπάει ή είναι νεκρό; (λίγο αγχωμένη)

Έμμα: Καλεί αλλά δεν απαντά.

Μαρία: Οι απλά δεν απαντά. Μήπως να συνεχίσουμε και θα έρθει.

Κα Ράνια: Στις πρόβες κανείς δεν αργεί ποτέ! (παίρνοντας το κινητό από το χέρι της Έμμας)

Η Άννα επιστρέφει στον κυρίως χώρο της αίθουσας.

Άννα: Η Σοφία δεν αργεί ποτέ.

Κα Ράνια: Τέλος break. Βάνια... (του κάνει νόημα)

Τα κορίτσια ξαναπαίρνουν θέση.

Κα Ράνια: 5,6,7,8 και...

Τα κορίτσια, με το νεύμα της κα Ράνια, ξεινούν πάλι ένα κομμάτι από τη χορογραφία. Η κα Ράνια της παρατηρεί, σιωπηλά αυτή τη φορά. Κρατάει στο χέρι της ακόμα το κινητό της Έμμας και το κοιτάζει που και που. Μετά από λίγο, χτυπάει το κινητό. Τα κορίτσια κοιτάζονται. Η κα Ράνια το κλείνει. Η χορογραφία συνεχίζεται.

Κα Ράνια: Στοπ! Μέχρι εδώ... Μπράβο κορίτσια! Καλύτερη η προσπάθεια σας αυτή τη φορά. Κάντε μερικές διατάσεις.

Η κα Ράνια (με το κινητό της Έμμας) και ο Βάνια αποχωρούν από την αίθουσα.

Άννα: Είδατε εάν πήρε πίσω η Σοφία;

Μαρίνα: Όχι, γαμώτο.

Άννα: Έμμα, εσύ;

Έμμα: Δεν πρόλαβα να δω την οθόνη.

Άννα: (στη Μαρία) Μήπως εσύ;

Μαρία: Εμένα μην με κοιτάτε! Εγώ ήμουν απορροφημένη στη χορογραφία. Και καλό θα ήταν και εσείς να συγκεντρωθείτε. Ξέρετε καλά ότι μπορεί να μας κρατήσει εδώ για ώρες.

Έμμα: Καλά αυτό σκέφτεσαι; Δεν ανησυχείς καθόλου;

Μαρία: Ανησυχώ για αυτό που θέλω να φύγω γρήγορα από εδώ.

Άννα: Δεν σε κρατάει κανείς. Άντε, τράβα έξω...

Μαρία: Είμαστε μπαλαρίνες, Άννα και σε λίγες ώρες έχουμε παράσταση.

Ακούγεται από έξω ο ίδιος ήχος κλήσης με πριν. Ο ήχος κλήσης σταματάει. Σκοτάδι.

Σκηνή 3

Στην αίθουσα υποδοχής της σχολής χορού βρίσκεται η κα Ράνια και ο Βάνια. Η κα Ράνια, αφού αφήσει το κινητό της Έμμας σε ένα γραφείο, φαίνεται να κάνει κάτι με τα καλώδια του τηλεφώνου. Ενώ, ο Βάνια την κοιτάει χωρίς να αλλάζει εμφανώς ύφος.

Κα Ράνια: (ενώ ασχολείται με τα καλώδια) Τι με κοιτάς έτσι, Βάνια; (σιωπή) Μήπως θες να το κάνεις εσύ; (σιωπή) Βέβαια... σιγά που θα ήθελες! Από εμένα περνάν όλα εδώ μέσα. Τα ηλεκτρολογικά, τα υδραυλικά, τα χορευτικά... Ειδικά από τότε που... (ο Βάνια κλείνει τα αυτιά του και η κα Ράνια δεν ολοκληρώνει την πρόταση) Πριν είχαμε ολόκληρη ομάδα. Τώρα μείναμε εγώ και εσύ. (ο Βάνια κοιτάει προς την αίθουσα χορού) Και τα κορίτσια φυσικά.

Η κα Ράνια σταμάταει ό,τι έκανε με τα καλώδια και πλησιάζει τον Βάνια.

Κα Ράνια: (τρυφερά) Αυτά τα κορίτσια Βάνια είναι ό,τι έχω και δεν έχω. Το ξέρεις αυτό ε; Και εσύ Βάνια πρέπει να τις προσέχεις. Όλες.

Χτυπάει το κινητό της Έμμας. Ο Βάνια της το δείχνει επίμονα.

Κα Ράνια: Δεν είναι η Σοφία, Βάνια... δεν είναι η Σοφία! Η μαμά της είναι. Την ψάχνει. Ξέρεις, Βάνια, τι σημαίνει να ψάχνει μια μάνα το παιδί της;

Ο Βάνια βουρκώνει.

Κα Ράνια: (τον πλησιάζει, πάει να τον αγγίξει αλλά δεν μπορεί) Καημένη, Βάνια! (παύση) Η Σοφία δεν ήρθε σήμερα. Η Σοφία που δεν χάνει ποτέ πρόβα, δεν ήρθε. Ας θεωρήσουμε ότι βγήκε και αυτή από την ομάδα.

Το κινητό χτυπάει επίμονα. Ο Βάνια το δείχνει πάλι.

Κα Ράνια: (αυστηρά) Σήκωσε το εσύ, Βάνια.

Η κα Ράνια συνεχίζει να ασχολείται με τα καλώδια του σταθερού τηλεφώνου. Και ο Βάνια να δείχνει επίμονα το κινητό που χτυπάει. Ξαφνικά και ενώ η κα Ράνια τραβάει ένα καλώδιο, ο ήχος του κινητού καλύπτεται από τον ήχο μιας σειρήνας. Η κα Ράνια τρέχει για να κλειδώσει την πόρτα από την αίθουσα χορού. Από μέσα ακούγονται οι φωνές των κοριτσιών.

Κορίτσια: Τι έγινε; Η πόρτα δεν ανοίγει... κα Ράνια... Βάνια...

Ο Βάνια συνεχίζει να δείχνει το κινητό που χτυπά και μοιάζει να μη δίνει σημασία σε τίποτε άλλο.

Κα Ράνια: (καθησυχαστικά) Ηρεμίστε κορίτσια. Κάτι έπαθε ο συναγερμός. Ηρεμίστε! Καθίστε και μη σπρώχνετε άλλο την πόρτα. Την φρακάρατε.

Η κα Ράνια βγαίνει γρήγορα από την αίθουσα υποδοχής. Επιστρέφει μετά από λίγα δευτερόλεπτα και ενώ η σειρήνα έχει σωπάσει. Το κινητό, όμως, συνεχίζει, να χτυπά και ο Βάνια βρίσκεται στην ίδια κατάσταση. Η κα Ράνια παίρνει το κινητό στα χέρια της και το κλείνει. Έπειτα, το βάζει στο συρτάρι της.

Κα Ράνια: (με αυστηρό ύφος) Βάνια, το μόνο που πρέπει να σε νοιάζει τώρα είναι τα κορίτσια που βρίσκονται εκεί μέσα (δείχνοντας την αίθουσα χορού). Με αυτές θα κάνουμε την παράσταση. Είτε μας αρέσει, είτε όχι, η παράσταση θα γίνει.

Η κα Ράνια ξεκλειδώνει την πόρτα της αίθουσας του χορού. Και μπαίνει μέσα η Έμμα κάπως αλαφιασμένη.

Έμμα: Μα τι έγινε;

Κα Ράνια: Ψυχραιμία κορίτσια. Χάλασε ο συναγερμός, φρακάρατε και την πόρτα. Άλλα, τώρα, τα έφτιαξα όλα εγώ. Δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας.

Έμμα: Νομίζω πως άκουσα το κινητό μου να χτυπάει... Με έπαιρνε κάποιος.

Κα Ράνια: Αυτό δεν γίνεται Έμμα... Τα κινητά είναι όλα κλειστά και στο συρτάρι μου. Θα σου φάνηκε.

Έμμα: Μα γιατί τα κλείσατε;

Κα Ράνια: Για να μην σας αποσπούν. Να εσύ, τώρα, βρίσκεσαι εδώ οδηγούμενη από έναν ήχο που νομίζεις ότι άκουσες. Ενώ, θα έπρεπε να βρίσκεσαι μέσα και να περνάς τις φιγούρες που έχασες στην πρόβα πριν.

Έμμα: (κοιτάει τον Βάνια) Βάνια;

Ο Βάνια αποφεύγει να την κοιτάξει.

Κα Ράνια: (αυστηρά) Πήγαινε μέσα, δεσποινίς.

Η Έμμα αποχωρεί.

Ο Βάνια κοιτάζει επίμονα την κα Ράνια

Κα Ράνια: Τι θέλεις Βάνια;

Σκηνή 4

Στην αίθουσα χορού. Τα κορίτσια χαλαρώνουν.

Άννα: Δεν την παλεύω χωρίς κινητό. Λέτε να μας τα επιστρέψει σύντομα;

Έμμα: Μπα δεν νομίζω. Δεν την είδα διατεθειμένη για κάτι τέτοιο.

Μαρία: Έτσι πρέπει. Αυτό είναι το σωστό. Τα κινητά, σας κρατούν τελείως αποσυντονισμένες.

Άννα: Μα πρέπει να μάθουμε τι συμβαίνει.

Μαρία: Σε λίγες ώρες είναι η παράσταση Άννα. Το μόνο που πρέπει να μάθουμε είναι η χορογραφία.

Μαρίνα: Είναι και η Σοφία...

Μαρία: (ειρωνικά στην Άννα) Είναι και ο Γιώργος...

Άννα: Ναι είναι όλοι αυτοί. Και είναι έξω. Και εμείς δεν έχουμε ιδέα τι γίνεται έξω από αυτή την αίθουσα.

Έμμα: Όχι και δεν έχουμε ιδέα. Μπορούμε να φανταστούμε.

Μαρία: Δεν με νοιάζει καν τι μπορεί να φαντάζεται η καθεμία από εσάς. Με νοιάζει η παράσταση. Δεν ξέρω πως ενώ πλησιάζει η παράσταση, το μυαλό σας τρέχει αλλού.

Άννα: Είναι στιγμές, Μαρία, που αυτό που συμβαίνει σε κάποιον άλλο είναι πιο σημαντικό από αυτό που αναμένεις εσύ να σου συμβεί.

Μαρία: Δεν συμβαίνει τίποτα σε κανέναν. Ή τουλάχιστον δεν συμβαίνει τίποτα που δεν έχει συμβεί ξανά.

Μαρίνα: Και η Σοφία;

Έμμα: Και όλοι αυτοί οι ήχοι, τα σκοτάδια, ο χαλασμός;

Μαρία: Δεν ακούστηκε τίποτα που δεν έχουμε ακούσει ξανά. Οι λάμπες ενίοτε σβήνουν, οι συναγερμοί χτυπάνε... Τίποτα δεν μου φαίνεται παράξενο.

Άννα: Και εάν σου έλεγα πως η παράσταση δεν θα γίνει. Αυτό θα σου φαινόταν παράξενο;

Μαρία: Κάποιες παραστάσεις δεν γίνονται. Η δική μας, όμως, θα γίνει.

Μαρίνα: Χωρίς τη Σοφία;

Μαρία: Έμμα, σήκω λίγο να δοκιμάσουμε κάτι (η Έμμα, κάπως απρόθυμα σηκώνεται). Στάσου εκεί!

Μαρίνα: Μα αυτό είναι το spot της Σοφίας.

Η Μαρία δοκιμάζει μια κίνηση σε ντουέτο.

Μαρία: Ο καθένας μπορεί να χάσει τη θέση του.

Άννα: (με έντονο ύφος) Μήπως πρέπει να φτιάξουμε και το φινάλε τότε;

Μαρία: Αυτό δεν το ορίζουμε εμείς.

Έμμα: Μπορούμε όμως να δοκιμάσουμε.

Μαρίνα: Χωρίς τη Σοφία;

Μαρία: Το τέλος δεν θα αλλάξει.

Μαρίνα: Μα χωρίς τη Σοφία είναι, ήδη, διαφορετικό.

Άννα: (στη Μαρία) Θες να δούμε ποια θα πάρει το spot της Σοφίας;

Μαρία: Φυσικά.

Μαρίνα: Μα ίσως τελικά η Σοφία έρθει.

Η Άννα και η Μαρία ξεκινούν κάτι σαν χορευτική μονομαχία. Ώσπου, μπαίνει στη μέση η Έμμα και της διακόπτει.

Έμμα: Κορίτσια, τι κάνετε; Κόψτε το.

Μαρίνα: Έχει δίκιο η Έμμα. Αρκετά.

Μαρία: Συγγνώμη Άννα. Συγγνώμη κορίτσια. Δεν ξέρω τι με έχει πιάσει.

Άννα: Είμαστε πεισμένες όλες. Είμαστε κλεισμένες εδώ μέσα.

Έμμα: Εάν τα πράγματα ήταν αλλιώς... Σήμερα, μετά την πρόβα... θα τρώγαμε κρυφά παγωτό στην πλατεία.

Μαρία: Εγώ δεν θα έτρωγα.

Μαρίνα: Ούτε η Σοφία.

Άννα: Όχι στην πλατεία. Θα μας έβλεπε η κα Ράνια που θα έβγαζε βόλτα την Πάστα.

Μαρία: Τι να απέγινε η Πάστα;

Έμμα: Δεν ξέρω. Αλλά ποτέ δεν κατάλαβα γιατί να ονομάσει κάποιος το σκυλάκι του Πάστα...

Άννα: Ούτε εγώ.

Μαρία: Υπάρχουν τόσο ονόματα Φρίντα, Λούνα, Μπέλα...

Μαρίνα: Εμένα μου αρέσει το Πάστα.

Έμμα: Θα παίρναμε, λοιπόν, το παγωτό και θα φεύγαμε από την πλατεία...

Μαρίνα: Που θα πηγαίναμε;

Άννα: Στο πάρκο ίσως... Ναι ναι είμαι σίγουρη πως θα πηγαίναμε στο πάρκο.

Μαρία: Θα καθόμασταν εκεί σίγουρα δύο ώρες. Δεν θα πολυμιλούσαμε. Θα ακούγαμε τα πουλιά, τα φύλλα, τον άνεμο...

Έμμα: (στη Μαρία) Και τότε εσύ θα άρχιζες να χορεύεις...

Μαρία: Σωστά. Με νοιάζει μόνο να χορεύω. Να χορεύω χωρίς να υπολογίζω τίποτα. (κλείνει τα μάτια της και ξεκινά να στροβιλίζεται) Να χορεύω πάνω από τις πόλεις, πάνω από τους ανθρώπους... Να χορεύω... να χορεύω, να χορεύω!

Άννα: (στη Μαρία) Και ποιος θα βλέπει τον χορό σου, τότε; Τα σύννεφα; Τα πουλιά; Πολύ ρομαντική μας βγήκες.

Έμμα: Χορεύουμε για τους άλλους, Μαρία, κατάλαβε το.

Άννα: Μπορεί, τώρα, εδώ να μην υπάρχει κανείς αλλά εμείς προετοιμαζόμαστε για κάποιους. Στην παράσταση δεν θα είμαστε εμείς και τα σύννεφα. Θα υπάρχουν θεατές.

Μαρία: Θα είμαστε κυρίως εμείς.

Άννα: Βέβαια, μπορεί η παράσταση να μην γίνει. Τότε, θα χόρευες, Μαρία; Θα συνέχιζες την σκληρή προετοιμασία, τις ατελείωτες πρόβες; Θα ήσουν τόσο αφοσιωμένη εάν σου έλεγα πως η παράσταση δεν θα γίνει;

Μαρία: Αυτό δεν μπορεί να συμβεί.

Έμμα: Ξέρεις τι γίνεται έξω; Ποιος θα έρθει να μας δει;

Άννα: Θα χόρευες, Μαρία, εάν δεν σε έβλεπε κανείς; Θα χόρευες για τα πουλιά και τα λουλούδια; *(ειρωνικά)*

Μαρία: Ναι!

Άννα: Για τους ανθρώπους χορεύουμε. Και εδώ δεν υπάρχει κανείς.

Μαρία: Θα έρθουν!

Μαρίνα: Και η Σοφία; Θα έρθει;

Σκηνή 5

Στην αίθουσα υποδοχής της σχολής βρίσκεται η κα Ράνια και ο Βάνια. Βλέπουν κάτι, με προσήλωση, στο λάπτοπ. Η κα Ράνια κλείνει απότομα το λάπτοπ.

Κα Ράνια: *(κοιτώντας τα χαρτιά της ενώ απευθύνεται στον Βάνια)* Οι θέσεις 25, 26 και 27 από τη σειρά 3... Οι θέσεις 1 από την 1^η σειρά και 11 και 12 από τη σειρά 8, άδειασαν. Διέγραψε τα ονόματά. Μας βλέπω να δίνουμε την παράσταση στις κενές καρέκλες...

Ο Βάνια κοιτάει επίμονα την κα Ράνια.

Κα Ράνια: Έχει γίνει συνήθεια πια, Βάνια. Τι με κοιτάς; Δεν είπα κάτι που δεν έχεις σκεφτεί και εσύ. Και ξέρεις Βάνια; Δεν υπάρχει τίποτα πιο απελευθερωτικό από το να συνηθίζεις κάτι τόσο, ώστε να παύει να σε τρομάζει. Παράξενο; Σου ακούγεται παράξενο; Κι όμως, Βάνια. Όταν συνηθίζεις κάτι δεν σε τρομάζει πια. Δεν φοβάμαι πια Βάνια. Δεν φοβάμαι τις άδειες θέσεις, τις κενές καρέκλες... Έχω χάσει, από δίπλα μου, τους πιο δικούς μου ανθρώπους. Μέσα σε ένα δευτερόλεπτο από φίλοι μου, έγιναν απλά νεκροί. Δεν μπορείς να έχεις φίλο ένα νεκρό σωστά; Έχω δει το σώματά τους άδεια. Λες, λοιπόν, να με τρομάζουν οι άδειες τους καρέκλες; *(σιωπή)* Εσύ Βάνια, φοβάσαι ακόμα... Έτσι, δεν είναι; Έχω παρατηρήσει ότι αποφεύγεις να καθίσεις εδώ *(δείχνει μια άδεια καρέκλα σε μια γωνία του χώρου)*. Εκεί καθόταν και έβαζε τα παπούτσια της. Είχε τη συνήθεια να βγάζει το αριστερό παπούτσι πρώτα. Την αγαπούσες... Έτσι, δεν είναι;

Ο Βάνια γνέφει καταφατικά.

Κα Ράνια: Δεν ήταν ακριβώς όμορφη αλλά είχε αυτή τη γοητεία που την έκανε ακαταμάχητη. Αυτή τη σπιρτάδα στα μάτια, αυτό το μισόκλειστο χαμόγελο... Και ξέρεις Βάνια, όλα αυτά τα τόσο δικά σου χαρακτηριστικά είναι που πεθαίνουν πρώτα. Και έτσι μένεις να κοιτάς το νεκρό και να αναρωτιέσαι ποιος είναι... Να μην τον αναγνωρίζεις χωρίς όλα αυτά. Πόσους νεκρούς έχεις δει στη ζωή σου, Βάνια;

Ο Βάνια δεν απαντά.

Κα Ράνια: Είχα διαβάσει παλαιότερα, ότι ένας άνθρωπος στη ζωή του παραβρίσκεται σε καμιά δεκαριά κηδείες κατά μέσο όρο. Που να προλάβει να συνηθίσει τον θάνατο...

Σιωπή. Ο Βάνια κατευθύνεται σιγά-σιγά προς την άδεια καρέκλα.

Κα Ράνια: Τις νύχτες, όμως, Βάνια τις φοβάμαι. Δεν τις έχω συνηθίσει. Βλέπω στα όνειρά μου ότι ξεθάβω νεκρά παιδιά. Με τα χέρια Βάνια; Το καταλαβαίνεις;

Ο Βάνια πλησιάζει την άδεια καρέκλα.

Κα Ράνια: Παίρνω το χώμα με τις χούφτες... και έπειτα παίρνω τα σωματάκια τους και τα ακουμπώ στη θάλασσα. Τότε, Βάνια, νιώθω τόση γαλήνη. Και μετά ξυπνάω και φοβάμαι... Γιατί έχει ακόμα σκοτάδι...

Ο Βάνια έχει κάτσει στην άδεια καρέκλα.

Σκηνή 6

Στην αίθουσα χορού. Τα κορίτσια περιεργάζονται τα κουστούμια τους.

Άννα: Ουάου είναι υπέροχα. Είναι όλα εδώ. Δεν λείπει κανένα.

Μαρίνα: Ακόμα και το κουστούμι της Σοφίας (πιάνοντας στα χέρια της ένα κουστούμι).

Έμμα: Όταν λέει κάτι ότι θα γίνει, γίνεται. Πάντα.

Μαρίνα: Είδατε ποιος τα έφερε;

Έμμα: Η κα Ράνια. Τώρα... μόνη της, τη βοήθησε και ο Βάνια; Δεν κατάλαβα. Τα φόρτωσε όλα γρήγορα-γρήγορα στο αμάξι: κουστούμια, παπούτσια, αξεσουάρ. Ό,τι βρήκε στην αποθήκη.

Μαρίνα: Στον δρόμο όλα καλά; Είδε κάτι; Σου είπε κάτι;

Έμμα: Όχι... τίποτα. Μου έδωσε, απλώς, την κούτα και μου είπε να φέρω τα κουστούμια μέσα. Αλλά στάθηκα λίγο και άκουσα τι έλεγε στον Βάνια. Ήταν, λέει, όλα έτοιμα, φορτωμένα και μόλις έστριψε από την αποθήκη, πρέπει να σταμάτησαν το αυτοκίνητο. Γιατί άκουσα την κυρία Ράνια να λέει για δύο ντερένια... σαν αστακούς. Λογικά, τους πλήρωσε για να μπορέσει να περάσει.

Τα κορίτσια κοιτούν σασισμένα.

Έμμα: Τι με κοιτάτε έτσι; Πώς αλλιώς θα περνούσαν;

Μαρία: Συνέχισε Έμμα! Άκουσες κάτι άλλο; Κάτι ακόμα;

Έμμα: Έσερνα αργά την κούτα για να κερδίσω χρόνο...

Μαρίνα: Και;

Έμμα: «200 έγγραψε το κοντέρ» την άκουσα να λέει.

Μαρία: Σουμάχερ! (με ειρωνεία)

Άννα: (στη Μαρία) Σταμάτα.

Έμμα: Κοιτούσα μέσα από τον καθρέφτη που βρίσκεται στον τοίχο. Μπας, και δω κάποιο νεύμα ή κάποια λέξη να σχηματίζεται στα χείλη της. Έκανε μια κίνηση... σαν κάποιοι να κρατούσαν όπλα.

Άννα: Οι μπάσταρδοι... Θα είχαν σνάιπερ!

Μαρία: Ψέματα!

Άννα: (στη Μαρία) Σσςς!

Έμμα: «Φτου σου κοπέλαρα μου. Πανέξυπνο αυτό με τον καθρέφτη» σιέφτηγα. Εεε και έσερνα αργά την κούτα και κοίταζα στον καθρέφτη... Μα, πρέπει να με κατάλαβε γιατί με κοίταζε και μετά ούτε νεύματα ούτε λέξεις. Της ξέφυγε μόνο ένα «Να πάνε να γαμηθούν».

Τα κορίτσια κοιτούν σασισμένα.

Μαρίνα: Ποιοι;

Η Έμμα γνώφει ότι δεν ξέρει. Σιωπή.

Έμμα: «Ζουν; Πέθαναν; Να πάνε να γαμηθούν.» αυτό νομίζω πως είπε, για την ακρίβεια.

Σιωπή. Τα κορίτσια δοκιμάζουν τα κουστούμια μία-μία.

Μαρία: (μετά από λίγο) Είναι υπέροχα! Περιμένα τόσο καιρό να το δοκιμάσω. (κοιτιέται στον καθρέφτη κάνοντας διάφορες φιγούρες, αποκομμένη από τα υπόλοιπα κορίτσια)

Έμμα: Το κορίτσι μου είναι στον δικό του κόσμο (για τη Μαρία). Ζει, ήδη, την παράσταση της. Επόμενη; (στις υπόλοιπες)

Δοκιμάζει η Μαρίνα το δικό της κουστούμι.

Έμμα: Σου πηγαίνει. Είσαι πολύ όμορφη.

Μαρίνα: Υπερβάλλεις ... όπως πάντα.

Έμμα: Όχι αλήθεια! Δείχνεις τέλεια!

Μαρίνα: Σταμάτα ντρέπομαι.

Έμμα: Μου θυμίζει ένα κουστούμι που είχα φορέσει εγώ σε μια παλιότερη παράσταση.

Άννα: ... στον Καρυθραύστη...

Έμμα: Θυμάσαι; Το ρολόι χτυπάει μεσάνυχτα και η μάχη ξεκινάει...

Η Άννα και η Έμμα χορεύουν την μάχη και γελούν.

Άννα: (έχοντας ξαπλώσει στο πάτωμα) Το θέατρο ήταν ασφυκτικά γεμάτο. Δεν υπήρχε καμία θέση κενή.

Έμμα: (ξαπλώνει και αυτή) Στο φινάλε, ξέσπασε όλη η πλατεία σε χειροκροτήματα.

Άννα: Ήταν όλοι εκεί. Η μαμά μου, ο μπαμπάς μου, ο Γιώργος...

Μαρίνα: Έμμα, σήνω να δοκιμάσεις το δικό σου.

Η Έμμα σηκώνεται και δοκιμάζει το κουστούμι της.

Μαρία: (από μακριά) Είναι λερωμένο.

Τα κορίτσια κοιτούν το κουστούμι. Η Άννα σκύβει να δει τον λεκέ.

Άννα: Είναι αίμα.

Μπαίνει η κα Ράνια .

Κα Ράνια: Τα δοκιμάσατε;

Μαρίνα: (με περηφάνια κάνοντας στροφή) Δεν μας βλέπετε;

Κα Ράνια: Άννα, εσύ;

Η Άννα δοκιμάζει και εκείνη το κουστούμι της.

Κα Ράνια: *(φτιάχνοντας της το κουστούμι)* Έχεις χάσει κιλά;

Άννα: Δεν ξέρω. Έχω πολύ καιρό να ζυγιστώ.

Κα Ράνια: Πάμε μέσα να το μαζέψουμε.

Η Άννα και η κα Ράνια πηγαίνουν στον χώρο των αποδυτηρίων, ενώ τα υπόλοιπα κορίτσια προβάρουν τα κουστούμια τους στην αίθουσα χορού.

Κα Ράνια: Θέλει αρκετό στένεμα. *(κρατώντας μεζούρα)*

Άννα: Θα μου πείτε; *(χαμηλόφωνα)*

Κα Ράνια: Μην κουνιέσαι.

Άννα: Θα μου πείτε; *(χαμηλόφωνα αλλά έντονα)*

Κα Ράνια: Τι θες να μάθεις, Άννα;

Άννα: Τι είδατε έξω;

Κα Ράνια: Έξω οι κίνδυνοι, σαφώς, αυξάνονται... Για όλους. Εδώ χρειάζεται να επικεντρωθούμε στην παράσταση χωρίς κανέναν εξωτερικό παράγοντα να διαχέει την προσοχή μας.

Ακούγεται εκκωφαντική έκρηξη. Τα φώτα σβήνουν απότομα.

Σκηνή 7

Τα φώτα είναι κλειστά και ακούγεται η μουσική της παράστασης.

Στο σκοτάδι.

Κα Ράνια: Πάμε κορίτσια με ρυθμό. Νιώστε η μία την άλλη. ΚΙΝΑΙΣΘΗΣΗ.
Κιναίσθηση.

Τα κορίτσια χορεύουν στο σκοτάδι ακούγεται μόνο η μουσική και τα βήματα τους.

Μαρία: *(ψιθυριστά)* Πρόσεχε Έμμα, με ακουμπάς.

Κα Ράνια: Σς... Αναπτύξτε τις αισθήσεις σας. Δεν έχετε μόνο μάτια. Ακούστε...
Νιώστε...

Έμμα: *(μετά από λίγο)* Δεν γίνεται έτσι! Δεν μπορώ!

Κα Ράνια: Μη σταματάς, Έμμα. Μη σταματάς.

Έμμα: Απορώ πως παίζεις ο Βάνια μέσα σε τόσο σκοτάδι.

Η μουσική σταματάει.

Κα Ράνια: Τι συνέβη Βάνια; Κορίτσια συνεχίστε.

Ακούγονται ρυθμικά τα βήματα των κοριτσιών.

Μετά από λίγο, εμφανίζεται ο Βάνια με ένα κερί.

Κα Ράνια: Κορίτσια στοπ. *(τα κορίτσια σταματούν αμέσως τη χορογραφία)* Γιατί έφερες το κερί Βάνια; Δεν το ζήτησα.

Έμμα: *(ψιθυριστά και ειρωνικά)* Για να βλέπουμε... που πατάμε.

Άννα: *(ψιθυριστά)* Σώπα, Έμμα.

Κα Ράνια: Εδώ μέσα τις οδηγίες τις δίνω εγώ, όχι η Έμμα, ούτε κανείς. Μόνο εγώ.

Η κα Ράνια πλησιάζει και φουσάει το κερί για να σβήσει.

Κα Ράνια: Το να χορεύεις στο σκοτάδι θέλει ταλέντο. Άψογος έλεγχος του σώματος, αίσθηση του που βρίσκομαι χωρίς να βλέπω... Κορίτσια, εκμεταλλευτείτε το σκοτάδι, φανταστείτε η μια τη μορφή της άλλης.

Έμμα: *(ψιθυριστά)* Δεν το κάνουμε για εξάσκηση αλλά από ανάγκη, το πιάνετε όλες αυτό φαντάζομαι.

Μαρίνα: *(ψιθυριστά)* Η ανάγκη πολλές φορές μας εξάσκει, Έμμα.

Κα Ράνια: Σιωπή κορίτσια συγκεντρωθείτε! Βάνια, μην παίζεις. Θα δοκιμάσουμε κάτι άλλο. Δώστε τα χέρια σας κορίτσια. Εκμεταλλευτείτε τη σιωπή και δώστε τον δικό σας ρυθμό στο σώμα σας. Ταλαντευτείτε. Βρείτε τον εσωτερικό σας ρυθμό.

Τα κορίτσια στο σκοτάδι έχουν σχηματίζει κύκλο και ακολουθούν τις οδηγίες τις κυρίας Ράνιας. Κινείται η καθεμία στο ρυθμό της. Η Έμμα ταλαντεύεται έντονα, χτυπάει τα πόδια. Ενώ η Άννα κινείται σχεδόν αθόρυβα. Τα βήματα τους ακούγονται.

Κα Ράνια: Συγχρονίστε τις ενέργειες σας. Δεν έχετε τίποτα. Ούτε μουσική, ούτε φως... Έχετε μόνο η μία την άλλη.

Τα βήματα των κοριτσιών σιγά-σιγά συγχρονίζονται και δημιουργούν ένα ρυθμό.

Κα Ράνια: Είστε σε ένα κόσμο σιωπηλό και σκοτεινό. Τα σώματα σας φέρνουν τον ήχο...

Οι ήχοι που παράγουν τα κορίτσια δυναμώνουν.

Κα Ράνια: Εσείς θα φέρετε το φως...

Το φως από μικρές εκρήξεις φωτίζει την αίθουσα σποραδικά. Τα κορίτσια χορεύουν εκστατικά.

Σκηνή 8

Τα κορίτσια βρίσκονται στην αίθουσα του χορού, η οποία φωτίζεται με κεριά.

Άννα: Νιώθετε καθόλου άγχος;

Μαρία: Ναι, αλλά δημιουργικό.

Άννα: Δημιουργικό; Εγώ αισθάνομαι πολύ περίεργα.

Μαρίνα: Πες μας...

Άννα: Νιώθω κάτι που δεν το έχω ξαναανιώσει. Να πως να σας το πω.. νιώθω αυτό που σε κάνει να παραλύεις, να ιδρώνεις, να μην μπορείς να ανασάνεις.

Μαρίνα: Άννα, φοβάσαι;

Άννα: Δεν ξέρω.

Μαρία: Τι να φοβάται; Είναι απλώς αγχωμένη. Λέγεται σκηνικό άγχος.

Έμμα: Δεν τη βλέπεις πως τρέμει τώρα; Τι λες; Σου μοιάζει με σκηνή εδώ που είμαστε;

Άννα: Δεν θέλω να κάνουμε την παράσταση.

Μαρία: Να το! Αποφυγή του στρεσογόνου παράγοντα. Φοβάσαι μην κάνεις λάθος;

Ίσως λίγη πρόβα ακόμα σε βοηθήσει.

Άννα: Όχι, όχι δεν είναι αυτό.

Μαρία: Άρνηση. Βρίσκεσαι σε άρνηση.

Έμμα: Η μόνη που αρνείται την πραγματικότητα εδώ μέσα, είσαι εσύ Μαρία.

Μαρία: Παρακαλώ;

Έμμα: Κάνεις σαν να μη συμβαίνει τίποτα. Υπάρχουν φορές που αναρωτιέμαι τι σε κάνει τόσο ψυχρή και αδιάφορη;

Μαρία: Δεν είμαι αδιάφορη. Ούτε ψυχρή. Παραμένω συγκεντρωμένη.

Μαρίνα: Ας μη δημιουργούμε ένταση. Δεν υπάρχει λόγος. Οι ώρες είναι δύσκολες. Η καθεμία έχει τον τρόπο της να το διαχειρίζεται. Ας γίνει η παράσταση και...

Έμμα: Κάνετε λες και αυτή η παράσταση είναι το παν.

Μαρία: Ίσως, είναι η τελευταία. Δεν θα χορεύουμε για πάντα.

Έμμα: Ξέρετε, καλά, ότι μόνο εμείς χορεύουμε ακόμα.

Άννα: Ένας λόγος παραπάνω.

Μαρίνα: Είμαστε μέσα σε όλο αυτό μαζί. Όλες μαζί.

Έμμα: Ωραία... και μετά; Τι θα γίνει όταν η παράσταση τελειώσει;

Μπαίνει ο Βάνια. Και τα κορίτσια σταματούν απότομα τη συζήτηση. Σιωπή. Ο Βάνια ψάχνει κάτι παρτιτούρες και φεύγει.

Άννα: Καημένε Βάνια.

Έμμα: Έχει να μιλήσει από τότε...

Άννα: Συμβαίνει συχνά.

Μαρίνα: Εκείνη, όμως, θα είναι κοντά στον Θεό.

Έμμα: Δεν πίστευε σε κανένα Θεό. Ήταν αβάπτιστη.

Μαρία: Ούτε εγώ έχω βαφτιστεί.

Μαρίνα: Θα σε βαφτίσουμε τώρα.

Έμμα: Βάνιααα μας φέρνεις μια λεκάνη με νερό, παρακαλώ.

Τα κορίτσια γελάνε και ο Βάνια μπαίνει στην αίθουσα χορού κρατώντας μια λεκάνη. Το βλέμμα του είναι απορημένο.

Έμμα: Μη ρωτάς, Βάνια... θα δεις. Έλα, είσαι ο καλεσμένος μας.

Η Έμμα καθίζει τον Βάνια σε μια καρέκλα.

Μαρίνα: (στον Βάνια) Είσαι ο μάρτυρας! Μόνο εσύ θα μπορείς να μαρτυρήσεις αυτό που θα συμβεί εδώ. Και να πεις πως πράγματι συνέβη.

Άννα: Αλλά, θα σου πρότεινα να μην το μαρτυρήσεις σε κανέναν.

Τα κορίτσια τοποθετούν ένα τραπέζι στη μέση της αίθουσας. Βάζουν τη λεκάνη πάνω στο τραπέζι και εκείνες στέκονται γύρω από το τραπέζι.

Μαρίνα: (πιάνει το κεφάλι της Μαρίας) Εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος...

Έμμα: Στοπ! Εδώ που πεθαίνουν οι γιοί και ζουν οι πατεράδες δεν υπάρχει τίποτα το Άγιο. Αλλού πρέπει να την βαφτίσουμε...

Μαρίνα: (στην Έμμα) Δικό σου!

Η Έμμα «παίρνει» το κεφάλι της Μαρίας.

Έμμα: Στο όνομα της κα Ράνιας, του Βάνια και του Χορού...

Τα κορίτσια γελάνε...

Έμμα: Σε ονομάζουμε... Μαρία. (της βουτάει τρεις φορές το κεφάλι στη λεκάνη με το νερό)

Άννα: Μα δεν θα της αλλάξουμε το όνομα;

Σπάει το τζάμι από μια πέτρα με ένα σημείωμα. Ο Βάνια πιάνει την πέτρα, διαβάζει και το δίνει στην Έμμα. Η Έμμα διαβάζει.

Μαρία: Τι γράφει;

Έμμα: Από τον Γιώργο είναι, για την Άννα. (δίνει το σημείωμα στην Άννα)

Άννα: Λέει πως δεν θα καταφέρει να έρθει στην παράσταση γιατί έξω συμβαίνουν πολλά και δεν μπορεί να λείπει.

Μαρία: Αυτό μόνο;

Η Έμμα γνέφει καταρατικά ενώ η Άννα τσαλακώνει το σημείωμα.

Σκηνή 9

Στον χώρο των αποδυτηρίων βρίσκεται η Έμμα και η Άννα. Τα υπόλοιπα κορίτσια κάνουν διατάσεις στην αίθουσα χορού.

Άννα: Έμμα... βάλε το αριστερό παπούτσι πρώτα.

Η Έμμα γελάει με μισόκλειστα χείλη.

Άννα: Έτσι, έκανε πάντα εκείνη.

Έμμα: Σταμάτα, Άννα. Ο καθένας έχει τις δικές του συνήθειες.

Άννα: Εσύ τι συνήθεια έχεις;

Έμμα: Ωραία ερώτηση! Εγώ έχω τη συνήθεια να τακτοποιώ τα πράγματα μου στη συγκεκριμένη γωνία *(δείχνει το σημείο)*. Θα μου δημιουργούσε εννευρισμό η οποιαδήποτε άλλη θέση.

Άννα: Έλα, τώρα! Μικρό πράγμα για να σε εννευρίσει.

Έμμα: Κι, όμως, όταν εδώ βάζει κάποιος άλλος τα δικά του πράγματα, νιώθω σαν να μην υπάρχει πια χώρος για εμένα.

Άννα: Εγώ, πάλι, αφήνω τα πράγματα μου από βρω. Νιώθω πως, εδώ, όλος ο χώρος μας ανήκει.

Έμμα: Πες τότε κάτι άλλο που συνηθίζεις να κάνεις...

Άννα: Πριν... Μετά από κάθε μάθημα, συνηθίζα να πηγαίνω βλέπω τον Γιώργο και να κάνουμε βόλτα στο πάρκο με τις ιτιές.

Η Άννα μελαγχολεί.

Έμμα: Όταν τελειώσουμε με την παράσταση, θα πας ξάνα βόλτα με τον Γιώργο *(αγκαλιάζει την Άννα)*. Σου λέω αλήθεια.

Άννα: Όχι στο πάρκο με τις ιτιές.

Έμμα: Θα πάτε αλλού.

Άννα: *(κλαίγοντας)* Μου αρέσουν, όμως, οι ιτιές. Μικρή τις φοβόμουν αλλά τώρα μου αρέσουν.

Έμμα: Μην κάνει σαν μωρό, Άννα! Σίγουρα υπάρχουν πολλά πάρκα με ιτιές. Φτάνει να τα ανακαλύψεις.

Άννα: *(συνεχίζει να κλαίει)* Σε εκείνο το πάρκο συνηθίζαμε να πηγαίνουμε. Σε εκείνο έσκαβα, όταν ήμουν μικρή. Έφτιαχνα μικρές λακκούβες που τις γέμιζα νερό. «Φώλιες» τις είχα ονομάσει. Τώρα, εάν σκάψεις εκεί θα βρεις κόκαλα.

Έμμα: Σταμάτα! Θα ανακαλύψουμε νέα πάρκα με πιο όμορφες ιτιές... Στο υπόσχομαι, Άννα! Στο υπόσχομαι...

Άννα: Και ποιος θα πηγαίνει πια σε εκείνο το πάρκο;

Έμμα: Κάποια μέρη είναι για να μην πηγαίνει ποτέ κανείς.

Η Άννα κλαίει με λυγμούς.

Έμμα: *(έχει στην αγκαλιά της την Άννα)* Μην κλαις, Άννα. Μην κλαις!

Τα υπόλοιπα κορίτσια ακούν το κλάμα. Πηγαίνουν και αυτές στο χώρο των αποδυτηρίων. Κοιτάζουν η μία την άλλη σιωπηλά.

Μαρία: Ίσως, πρέπει να ακυρώσουμε την παράσταση. Δεν έχει κανένα νόημα πια.

Έμμα: Τι λες; *(συγχυσμένη)*

Μαρία: Δεν είναι ώρα για χορό. Άσε που δεν πρόκειται να έρθει κανείς.

Έμμα: *(στις υπόλοιπες)* Κορίτσια, πείτε και εσείς κάτι!

Η Άννα δεν έχει ακόμα συνέλθει.

Μαρίνα: Αλήθεια... Δεν ξέρω...

Μαρία: Η Σοφία αγνοείται, η Άννα έχει σχεδόν καταρρεύσει. Η συνθήκη δεν είναι ευνοϊκή. Παραδέξου το, Έμμα. Δεν μπορεί να γίνει η παράσταση.

Η Έμμα παίρνει την Μαρία από το χέρι και πηγαίνουν έξω από τον χώρο των αποδυτηρίων.

Έμμα: Τι σε έπιασε; Μπορείς να μου πεις;

Παύση.

Μαρία: Φοβάμαι...

Έμμα: Όλες φοβόμαστε. Αυτός δεν είναι λόγος να μη χορέψουμε.

Η Μαρία μένει σιωπηλή.

Έμμα: Δεν είσαι μόνη σου, Μαρία. Κάνεις πάντα σαν να είσαι μόνη. Έκανες σαν να μη τρέχει τίποτα. Και τώρα ξαφνικά φοβάσαι... Αλλά δεν είσαι μόνο εσύ εδώ. Είναι η Άννα, εγώ, η Μαρίνα...

Μαρία: Η Σοφία.

Έμμα: Ναι και η Σοφία! Η κα Ράνια, ο Βάνια και όλοι εκείνοι που περιμένουν μας δουν.

Μαρία: Δεν καταλαβαίνεις τι γίνεται; Κανείς δεν την περιμένει.

Έμμα: Ακόμα και εάν δεν έρθουν να τη παρακολουθήσουν την παράσταση, την περιμένουν.

Η Μαρίνα και η Άννα πλησιάζουν τα αλλά δύο κορίτσια.

Άννα: Σκέφτομαι ότι η παράσταση πρέπει να γίνει. Προετοιμαστήκαμε πολύ σιληρά για αυτό.

Μαρίνα: Δεν πρέπει να μας πτοήσει τίποτα από όσα συμβαίνουν έξω. Καμία δυσκολία δεν πρέπει να σταθεί εμπόδιο.

Μαρία: Δυσκολία; Αυτό που βλέπετε εσείς είναι απλώς δυσκολία; Δυσκολία είναι ο τραυματισμός μια χορεύτριας, το σκίσιμο ενός κουστουμιού, μια δυσκολία στον ήχο ...

Ακούγεται σειρήνα.

Μαρίνα: Κορίτσια, δεν έχουμε χρόνο. Πρέπει να αποφασίζουμε.

Άννα: Εγώ θέλω να χορέψω. Έχω ανάγκη να χορέψω.

Έμμα: Μαρία, πες...

Παύση.

Μαρία: *(σκεφτική)* Ας το κάνουμε.

Σκηνή 10

Η αίθουσα χορού έχει διαμορφωθεί έτσι, ώστε να «φιλοξενήσει» την παράσταση των κοριτσιών. Έχουν τοποθετηθεί καρέκλες για τους θεατές. Ο χώρος έχει διακοσμηθεί ανάλογα. Έχουν τοποθετηθεί κάποια ελαφριά σκηνικά. Τα κορίτσια είναι έτοιμα, με τα κουστούμια και το μακιγιάζ τους χωρίς όμως τα παπούτσια τους. Ακούν με προσοχή τις τελευταίες οδηγίες της κυρίας Ράνιας.

Κα Ράνια: Όπλα σας είναι τα σώματα σας και το πνεύμα σας. Έχετε δουλέψει σκληρά για τη σημερινή μέρα. Η παράσταση αυτή είναι σημαντική όχι μόνο για εσάς. Για όλους μας έχει ιδιαίτερη σημασία. Βέβαια, εσείς είστε οι πρωταγωνίστριες! Νιώστε το, ζήστε το. Κάθε παράσταση έχει τη μοναδικότητα της. Η σημερινή δεν θα επαναληφθεί. Πρέπει να τα δώσετε όλα. Μην σκέφτεστε ποιος σας παρακολουθεί. Σκεφτείτε, μόνο, τι σας έφερε εσάς εδώ σήμερα. Τη δική σας πορεία. Τα βήματα που κάνατε εσείς μέχρι να φτάσετε στο πρώτο βήμα της χορογραφίας σας. Τα επόμενα λεπτά, όσα διαρκεί η παράσταση, δεν είναι τίποτε άλλο παρά η συνέχεια... Η συνέχεια όσων βημάτων έχετε ήδη διανύσει χορεύοντας ή όχι.

Παύση.

Κα Ράνια: Ακόμα και να φοβηθείτε, μη χάσετε τη ψυχραιμία σας. Ό,τι και να γίνει δεν σταματάμε. Συνεχίζουμε να χορεύουμε...

Σιωπή.

Η κυρία Ράνια κάνει ένα νεύμα και τα κορίτσια βάζουν τα παπούτσια τους. Τα φώτα σβήνουν. Ακούγονται τα τελευταία λόγια στο σκοτάδι.

Άννα: Το αριστερό παπούτσι πρώτα. Το αριστερό φορέστε και έπειτα το δεξί.
Έμμα, το αριστερό.

Έμμα: Γιατί επιμένεις τόσο;

Μαρία: Για γούρι...

Τα κορίτσια γελάνε.

Μαρίνα: Επειδή, έτσι θα έκανε και εκείνη...

Παύση.

Κα Ράνια: Βάνια, στο πιάνο.

Ακούγεται η μουσική από το πιάνο και τα φώτα ανάβουν. Στις καρέκλες δεν κάθονται θεατές αλλά αναγράφονται τα ονόματά τους.

Τα κορίτσια χορεύουν, ενώ η κυρία Ράνια κάθεται διακριτικά σε μια άκρη της αίθουσας.

Μετά από λίγα λεπτά, στην αίθουσα εισβάλλουν πάνοπλοι στρατιώτες. Τα κορίτσια συνεχίζουν να χορεύουν. Οι στρατιώτες πυροβολούν τις άδειες καρέκλες. Τα κορίτσια συνεχίζουν να χορεύουν. Έπειτα, πυροβολούν τη κα Ράνια και τον Βάνια. Η μουσική σταματά αλλά τα κορίτσια συνεχίζουν να χορεύουν. Ακούγονται πολεμικές σειρήνες. Τα φώτα σβήνουν.

ΤΕΛΟΣ